

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΚΕΡΛΕΚ

ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΤΗΣ ΦΑΤΜΑ

‘Αϊζα είναι νέα κι’ όμορφη. Μά η Φατμά είναι ακόμα πιο νέα και πιο όμορφη.

‘Η ‘Αϊζα είναι γυναίκα του Μπέν-‘Απουλλά κι’ έχει δυο χαριτωμένα παιδιά, Σορίρα και τόν ‘Αχμέτ.

‘Η Φατμά είναι ανύπαντρη κι’ ελεύθερη σαν τόν αέρα.

‘Ο Μπέν-‘Απουλλά είναι ένας από τους πιο δυνατούς και πιο όμορφους άνδρες της φυλής του.

‘Η γυναίκες τόν ζητούν με πάθος. Μά εκείνος φοβίστηκε πιστή στη μητέρα τών παιδιών του και δεν θέλει να γίνει κατ’εξοχή άλλη γυναίκα εκτός απ’ αυτή.

‘Η Φατμά όμως, που είναι πιο πλάνα και πιο όμορφη από την ‘Αϊζα, μά κι’ απ’ όλες τις άλλες γυναίκες του χωριού, δεν περιορίζεται μόνο στο να ζητάει γλυκά τόν Μπέν-‘Απουλλά, που τόν αγαπάει τρελλά. Κάθε φορά που τόν αντιμετωπίζει στην όχθη του ποταμού ή στο δρόμο με τις φοινίκες, τολμάει και πάει κοντά του, και τού ψιθυρίζει:

— Μπέν-‘Απουλλά, σ’ αγαπώ. Εγώ η Φατμά, ή φοβισμένη κόρη της φυλής σου!... Ένα σωρό καλληδόρια είναι πρόθυμα να πεθάνουν γιά ένα μου φιλί. Κι’ εσύ, Μπέν-‘Απουλλά, εσύ που σου προσφέρω όλα τα αγαθά τών ανθρώπων, με καταφρονείς!...

— Φατμά, της αποκρίνεται ο Μπέν-‘Απουλλά, φοβίστηκε πώς όσο ζει ή γυναίκα μου ή ‘Αϊζα, ή μητέρα τών παιδιών μου, δεν θα δεχτώ την αγάπη άλλης γυναίκας.

Μά η Φατμά δεν απελπίζεται. ‘Η Φατμά έκανε κι’ αυτή έναν όρκο φοβερό. ‘Ορκίστηκε στον Ιερό ποταμό, τόν Νείλο, ότι θα γίνει διός της ο Μπέν-‘Απουλλά!...

Ένα βράδυ, ή Φατμά πήγαινε με μιά όμορφη στον όμο να πάρη νερό από τόν ποταμό. ‘Όταν έφτασε στην όχθη, είδε εκεί την ‘Αϊζα, να παίρνει κι’ αυτή νερό, με μιά μεγάλη στάμνα.

Καθώς την αντίκρισε, έτσι σκαμμένη κοντά στο ποτάμι, μιά καταχθόνια σκευή πέσσε από τó νού της. Πήγε σιγά στην ‘Αϊζα και στάθηκε. Έκείνη γέμισε και την κούταξε.

— Καλησπέρα, ‘Αϊζα, γυναίκα ευτυχισμένη του Μπέν-‘Απουλλά, λατρευτή μητέρα τών παιδιών του, της είπε ή Φατμά.

— Καλησπέρα, Φατμά, όμορφη κόρη, καμάρι τών γονιών σου και χαρά σ’ εκείνον που θα γίνει γυναίκα του, της απάντησε ή ‘Αϊζα, πουχε γεμίσει πειά τη στάμνα της κι’ έτοιμαζόταν να φύγ.

Μά ή Φατμά τη σταμάτησε.

— Σε παρακαλώ, ‘Αϊζα, της είπε, εσύ είσαι πιο δυνατή και πιο καλοδεχόμενη από μένα. Κάνε μου τη χάρη να μου γεμίσεις και τη διζή μου στάμνα. Εγώ θα λείψω μόλις σκόψω στο ποτάμι και φοβούμαι μην πέσω μέσα!...

— Καλά, Φατμά, αποκρίθηκε ή ‘Αϊζα, να σου γεμίσω τη στάμνα σου.

Και πήρε τη στάμνα της Φατμάς κι’ έσκυψε στο ποτάμι γιά να τη γεμίση.

Τότε ή Φατμά, με μάτια που άστραφταν άγρια, ζήτησε γρήγορα γόσω της. Ψυχή δεν φαινόταν πονθενά.

Τό ήρωοσέλιμα είχε βάψει κόκκινα τά νερά του ποταμού, πιο κόκκινα από κάθε άλλη φορά!... Ένα μαυρό πουλί πετούσε άναέρα!...

‘Η Φατμά πήρε την απόφασή της. Και γρήγορα-γρήγορα έσκυψε πάνω από την ‘Αϊζα, την έσπρωξε απότομα μ’ όλη της τη δύναμη και την έβριζε μέσα στο ποτάμι.

‘Η φτωχή ‘Αϊζα δεν πρόφτασε ούτε κραυγή να βγάλη. Έλεσε στο νερό και τó νερό την κατέπλε με μιάς.

‘Ηταν βαθύ τó μέρος αυτό του ποταμού και τά ρεύματα δυνατά... Μολαταύτα ή ‘Αϊζα ξαναβγήκε γιά μιά στιγμή στην επιφάνεια. Γιά μιά στιγμή μονάχα και φρόνισε απελπισμένα στη Φατμά:

— Φατμά, καταραμένη να είσαι από τόν Θεό, και τó κρίμα μου να σέ πνίξη, όπως μ’ έπνιξες μένα!...

Μά ή Φατμά δεν σκεφτόταν πειά τίποτ’ άλλο απ’ τόν Μπέν-‘Απουλλά, που θάταν τώρα ελεύθερος και θα μπορούσε να την παντρευτή.

‘Όλοι στο χωριό νόμισαν, πώς ή

‘Αϊζα, παίρνοντας νερό στο ποτάμι, γλύστρησε μόνη της, έπεσε και πνίγη.

‘Ο Μπέν-‘Απουλλά πένθησε σαράντα δόλοκληρες μέρες τη γυναίκα του κι’ ή καρδιά του μάτωνε όταν άκουγε τά παιδιά του να κλαίνε και να φωνάζουν την πεθαμένη τους μητέρα. Άρχισε μάλιστα σιγά-σιγά να σκέφτεται πώς θα ήταν φρόνιμο να πάρη πειά μιά δεύτερη γυναίκα, γιά χάρι τών όρφανών παιδιών του.

Κι’ ένα βράδυ, καθώς συλλογιζόταν ποιά γυναίκα να διαλέξη, πήγε ή Φατμά στο σπίτι του, πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά, μ’ ένα φόρεμα χρυσοκεντημένο και μ’ ένα κίτρινο διάφανο πέλλο στο κεφάλι. Στά χέρια της και στά πόδια της είχε φορέσει βραχιόλια από άσημη σκαλιστά κι’ ευωδίαζε όλη από άρωματα μεθυστικά.

‘Η καρδιά του Μπέν-‘Απουλλά χτύπησε δυνατά, μόλις την αντίκρισε.

Έκείνη έπεσε στα πόδια του κι’ αγγίζοντας τά γόνατά του τού είπε:

— Μπέν-‘Απουλλά, είσαι νέος κι’ όμορφος και δεν πρέπει να μένεις χωρίς γυναίκα. Τά παιδιά σου είναι μικρά και χαϊδεμένα και δεν είναι σωστό να στερούνται τά χάρδια και τις φροντίδες της μάνας. Μπέν-‘Απουλλά, άρετά πένθησε γιά τόν θάνατο της ‘Αϊζας. Πάρε με στο σπίτι σου, κάνε με γυναίκα σου και μητέρα τών παιδιών σου. Θα σου είμαι πιστή κι’ άφοσιωμένη κι’ όλοι οι άνδρες θα σέ ζηλεύουν γιά τήν θύχης γιά σάνταφό σου την πιο όμορφη γυναίκα τού τόπου!...

Ένω έλεγε αυτά τά λόγια, ή Φατμά κούταζε τόν Μπέν-‘Απουλλά με μάτια που έ-καίγαν.

Έκείνος, μαγεμένος από τη ματιά της, τη φωνή της και τ’ άρώματα που ανέδινε τó λιγερό της κορμί, τράβηξε από τó κεφάλι της τόν κίτρινο πέλλο, τόν πέταξε μακριά και της είπε:

— Ναι, Φατμά, είσαι από σήμερα ή γυναίκα μου και μητέρα τών παιδιών μου.

Την πήρε κατόπι, σχεδόν λιποθυμισμένη από έρωτα κι’ ευτυχία, μέσα στην πλατιά άγκαλιά του και την έβριζε με πάθος, με παρηγοριά, με λαχρά!...

Πέρασε κάμποσος καιρός.

‘Ο Μπέν-‘Απουλλά αγαπάει τη Φατμά, πιο πολύ κι’ από τη σκαμμένη την ‘Αϊζα.

Είναι τόσο πιο πλάνα και πιο όμορφη ή Φατμά. Είναι τόσο καλή στα παιδιά του! ‘Ο μικρός ‘Αχμέτ τη λέει ‘μητέρα’, μά ή Σορίρα, που είναι αρκετά μεγαλειότερη, θυμάται πάντα τη μάνα της και δεν μπορεί ν’ αγαπήση τη Φατμά.

Μοιάζει καταπληκτικά της μητέρας της ή Σορίρα. Έχει τά ίδια μάτια με την ‘Αϊζα!...

Κι’ είναι στιγμές που ή Φατμά ανατριχιάζει καθώς την ζητούν αυτά τά μάτια!...

Και μολονότι ο Μπέν-‘Απουλλά την αγαπά πολύ τη Φατμά, αυτή δεν είναι ευτυχισμένη κατά βάθος. Μιά κρυφή άνησυχία, μιά μυστηριώδης άγωνία της σφίγγει την καρδιά. Κι’ έχει γίνει τόσο δειλή!...

Εαγνιάζεται στόν παρμαγκό ήχο που άκούει και τις νύχτες, πολλές φορές, μένει άγρυπνη, μ’ όρθανονιζα τά μάτια της μέσα στο σκοτάδι, ενώ ο Μπέν-‘Απουλλά κοιμάται σιμά της. Στεναγμοί δυνατοί ξεφεύγουν από τά χείλη της!... Και τότε ο άντρας της ξυπνάει και τη ρωτά τί έχει. Κι’ εκείνη αποκρίνεται σιγά:

— Φοβάμαι!...

— Τι φοβάσαι; τη ρωτάει ο Μπέν-‘Απουλλά.

Κι’ εκείνη δεν ξέρει τί ν’ απαντήσει.

‘Ο Μπέν-‘Απουλλά την παίρνει τότε μέσα στην άγκαλιά του και τη νανουρίζει σαν ένα μικρό παιδί!...

‘Αχ, ναι, φοβάται ή Φατμά!... Φοβάται τó σκοτάδι, τούς ίσκιους, τούς θορύβους, τη σιωπή, τά μάτια της Σορίρας!... Λες και κάτι ξέρει ή μικρή γιά τά την κατ’εξοχή.

Κι’ όταν ακόμα βρίσκεται ή όμορφη Φατμά στην άγκαλιά του Μπέν-‘Απουλλά, φοβάται ακόμα πιο πολύ. Της φαίνεται πώς εκείνη τη στιγμή κάποια φωνή θα ψιθυρίση ξε-ξαφνα στό ατί τού άντρός της:

— Σπρώξε την μακριά σου την κακούρα!...

‘Ο Μπέν-‘Απουλλά δεν μπορεί να καταλάβη τί έχει ή γυναίκα του. Τη βλέπει ν’ αδυνατίζει και να κλωιδάζη

Φατμά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

‘Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ.

Ένα διασκεδαστικό παιχνίδι γιά τά παιδιά.

δολοφονία και περισσότερο, κι' η καρδιά του πονεί. Κάλεσε στο σπίτι του τον πιο εξακουσμένο μάγο της φυλής του που είχε και γιατρός, για να ιδή τη Φατιμά και να τη γιατρέψει από το χρονικό κακό που τη βασανίζει. Κι' ο μάγος διάβασε ξόρκια και προσευχές, άπαντα από το κεφάλι της Φατιμά και της έδωσε να πιη ένα θαυματουργό φίλτρο. Του κάκων όμως... 'Η Φατιμά δεν γινόταν καλά. Μέρα με την ημέρα μάλαστα, ή μελαγχολία της κι' οι φόβοι της μεγάλωναν ακόμα περισσότερο.

'Ο μάγος είπε τότε ότι κάποιον κακό δαίμονιο θα είχε μπει μέσα της κι' ότι, για να φύγει, έπρεπε να λουσθή ή Φατιμά μέσα στα ιερά νερά του Νείλου.

Μά μόλις τὸ άκουσε ή Φατιμά αυτό, έγινε ακόμα χειρότερα... Σπασμοί τίνανταν τὸ κορμί της κι' από τὸ στόμα της έβγαιναν άφροί.

—'Όχι στο ποτάμι!... 'Όχι στο ποτάμι!... φώναζε.

Τότε ο Μπέν Άπτούλλα διάταξε να την αφήσουν ήσυχη.

'Ενα βράδυ, ο Μπέν Άπτούλλα έλειπε από τὸ σπίτι... 'Η Φατιμά καθόταν στο κατώφλι, στην έξορτα, κοιτάζοντας άσχημα πέρα, προς την έρημο. Συλλογίζονταν πως ή έρημος θα ήταν τη νύχτα γεμάτη φαντάσματα. Έκει, όπως έλεγαν, τριγυρίζαν ή ψυχές των πεθαμένων.

'Α! δεν θα ήθελε ποτέ και ποτέ ή Φατιμά να βρεθί στην έρημο, και μάλιστα τη νύχτα.

'Αξαφνα, καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές, άκουσε θόρυβο πίσω της. Γύρισε άμέσως κάπως άλαφιασμένη, κι' είδε, τρέμοντας σύγκοιμη, την 'Αζίνα, και, την 'Αζίνα, να στέκεται ολόκληρη, ολόζώντανη, μπροστά της... 'Ήταν τυλιγμένη στο γιορτινό της πέπλο και την κοίταζε τη Φατιμά με τὰ κατάμαυρα μάτια της, μ' ένα βλέμμα γεμάτο παρόνοιο.

'Η Φατιμά έβγαλε μιὰ δυνατή κραυγή κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελή.

Τὸ φάντασμα έτρεχε κι' αυτό ξοπίσω της, μιὰ καθώς έτρεχε, έπεσε ο πέπλος του, και τότε φάνηκε ή Σορίρα. 'Η μικρή είχε βρει τὸν πέπλο της μητέρας της και τυλίχτηκε μ' αυτόν, για να παύει, ή και για να τρομάξει τὸς της Φατιμά, την όποια δεν άγαπούσε καθόλου. Κι' έτσι ή Φατιμά νόμισε ότι την κυνηγάει τὸ φάντασμα της 'Αζίνας. Κι' έτρεχε, έτρεχε σαν δαιμονισμένη, σκούζοντας άγρια:

—'Ελεος, 'Αζίνα, έλεος!...

'Η Σορίρα άκουσε τὰ λόγια της κι' έφριξε.

Τρέχοντας έτσι ή Φατιμά, έφτασε στην όχθη τὸ ποταμού, άκριδώς στο μέρος όπου είχε ρίξει την 'Αζίνα.

Τὸ ήλιοβασίλεμα είχε βάρει πάλι κόκκινα τὰ νερά... Κι' ή Φατιμά έπεσε μέσα στον αίματοβαμμένο ποταμό, βγάζοντας μιὰ φοβερή κραυγή.

'Ήταν βαθύ τὸ μέρος εκείνου τὸ ποταμού και τὸ ρέμα πολύ όρμητικό.

'Η Φατιμά πάλαψε για λίγο, μιὰ βυθίστηκε έξαφνα και δεν ξαναφάνηκε πια στην επιφάνεια τὸν νερόν. 'Αλλά πριν εξαφανιστεί για πάντα μέσα στα πορφυρά νερά, πρόφτασε κι' άκουσε τη Σορίρα που φώναζε:

—Μητέρα μου, σ' έκδικήθηκα!... Την έπνιξα όπως σ' έπνιξε!...

Η Σορίρα άκουσε τὰ λόγια της κι' έφριξε.

Τρέχοντας έτσι ή Φατιμά, έφτασε στην όχθη τὸ ποταμού, άκριδώς στο μέρος όπου είχε ρίξει την 'Αζίνα.

Τὸ ήλιοβασίλεμα είχε βάρει πάλι κόκκινα τὰ νερά... Κι' ή Φατιμά έπεσε μέσα στον αίματοβαμμένο ποταμό, βγάζοντας μιὰ φοβερή κραυγή.

'Ήταν βαθύ τὸ μέρος εκείνου τὸ ποταμού και τὸ ρέμα πολύ όρμητικό.

'Η Φατιμά πάλαψε για λίγο, μιὰ βυθίστηκε έξαφνα και δεν ξαναφάνηκε πια στην επιφάνεια τὸν νερόν. 'Αλλά πριν εξαφανιστεί για πάντα μέσα στα πορφυρά νερά, πρόφτασε κι' άκουσε τη Σορίρα που φώναζε:

—Μητέρα μου, σ' έκδικήθηκα!... Την έπνιξα όπως σ' έπνιξε!...

Η Σορίρα άκουσε τὰ λόγια της κι' έφριξε.

Τρέχοντας έτσι ή Φατιμά, έφτασε στην όχθη τὸ ποταμού, άκριδώς στο μέρος όπου είχε ρίξει την 'Αζίνα.

Τὸ ήλιοβασίλεμα είχε βάρει πάλι κόκκινα τὰ νερά... Κι' ή Φατιμά έπεσε μέσα στον αίματοβαμμένο ποταμό, βγάζοντας μιὰ φοβερή κραυγή.

'Ήταν βαθύ τὸ μέρος εκείνου τὸ ποταμού και τὸ ρέμα πολύ όρμητικό.

'Η Φατιμά πάλαψε για λίγο, μιὰ βυθίστηκε έξαφνα και δεν ξαναφάνηκε πια στην επιφάνεια τὸν νερόν. 'Αλλά πριν εξαφανιστεί για πάντα μέσα στα πορφυρά νερά, πρόφτασε κι' άκουσε τη Σορίρα που φώναζε:

—Μητέρα μου, σ' έκδικήθηκα!... Την έπνιξα όπως σ' έπνιξε!...

Η Σορίρα άκουσε τὰ λόγια της κι' έφριξε.

Τρέχοντας έτσι ή Φατιμά, έφτασε στην όχθη τὸ ποταμού, άκριδώς στο μέρος όπου είχε ρίξει την 'Αζίνα.

Τὸ ήλιοβασίλεμα είχε βάρει πάλι κόκκινα τὰ νερά... Κι' ή Φατιμά έπεσε μέσα στον αίματοβαμμένο ποταμό, βγάζοντας μιὰ φοβερή κραυγή.

'Ήταν βαθύ τὸ μέρος εκείνου τὸ ποταμού και τὸ ρέμα πολύ όρμητικό.

'Η Φατιμά πάλαψε για λίγο, μιὰ βυθίστηκε έξαφνα και δεν ξαναφάνηκε πια στην επιφάνεια τὸν νερόν. 'Αλλά πριν εξαφανιστεί για πάντα μέσα στα πορφυρά νερά, πρόφτασε κι' άκουσε τη Σορίρα που φώναζε:

—Μητέρα μου, σ' έκδικήθηκα!... Την έπνιξα όπως σ' έπνιξε!...

Η Σορίρα άκουσε τὰ λόγια της κι' έφριξε.

Τρέχοντας έτσι ή Φατιμά, έφτασε στην όχθη τὸ ποταμού, άκριδώς στο μέρος όπου είχε ρίξει την 'Αζίνα.

Τὸ ήλιοβασίλεμα είχε βάρει πάλι κόκκινα τὰ νερά... Κι' ή Φατιμά έπεσε μέσα στον αίματοβαμμένο ποταμό, βγάζοντας μιὰ φοβερή κραυγή.

'Ήταν βαθύ τὸ μέρος εκείνου τὸ ποταμού και τὸ ρέμα πολύ όρμητικό.

'Η Φατιμά πάλαψε για λίγο, μιὰ βυθίστηκε έξαφνα και δεν ξαναφάνηκε πια στην επιφάνεια τὸν νερόν. 'Αλλά πριν εξαφανιστεί για πάντα μέσα στα πορφυρά νερά, πρόφτασε κι' άκουσε τη Σορίρα που φώναζε:

—Μητέρα μου, σ' έκδικήθηκα!... Την έπνιξα όπως σ' έπνιξε!...

Η Σορίρα άκουσε τὰ λόγια της κι' έφριξε.

Τρέχοντας έτσι ή Φατιμά, έφτασε στην όχθη τὸ ποταμού, άκριδώς στο μέρος όπου είχε ρίξει την 'Αζίνα.

Τὸ ήλιοβασίλεμα είχε βάρει πάλι κόκκινα τὰ νερά... Κι' ή Φατιμά έπεσε μέσα στον αίματοβαμμένο ποταμό, βγάζοντας μιὰ φοβερή κραυγή.

'Ήταν βαθύ τὸ μέρος εκείνου τὸ ποταμού και τὸ ρέμα πολύ όρμητικό.

'Η Φατιμά πάλαψε για λίγο, μιὰ βυθίστηκε έξαφνα και δεν ξαναφάνηκε πια στην επιφάνεια τὸν νερόν. 'Αλλά πριν εξαφανιστεί για πάντα μέσα στα πορφυρά νερά, πρόφτασε κι' άκουσε τη Σορίρα που φώναζε:

—Μητέρα μου, σ' έκδικήθηκα!... Την έπνιξα όπως σ' έπνιξε!...

Η Σορίρα άκουσε τὰ λόγια της κι' έφριξε.

Τρέχοντας έτσι ή Φατιμά, έφτασε στην όχθη τὸ ποταμού, άκριδώς στο μέρος όπου είχε ρίξει την 'Αζίνα.

Τὸ ήλιοβασίλεμα είχε βάρει πάλι κόκκινα τὰ νερά... Κι' ή Φατιμά έπεσε μέσα στον αίματοβαμμένο ποταμό, βγάζοντας μιὰ φοβερή κραυγή.

'Ήταν βαθύ τὸ μέρος εκείνου τὸ ποταμού και τὸ ρέμα πολύ όρμητικό.

'Η Φατιμά πάλαψε για λίγο, μιὰ βυθίστηκε έξαφνα και δεν ξαναφάνηκε πια στην επιφάνεια τὸν νερόν. 'Αλλά πριν εξαφανιστεί για πάντα μέσα στα πορφυρά νερά, πρόφτασε κι' άκουσε τη Σορίρα που φώναζε:

—Μητέρα μου, σ' έκδικήθηκα!... Την έπνιξα όπως σ' έπνιξε!...

Η Σορίρα άκουσε τὰ λόγια της κι' έφριξε.

Τρέχοντας έτσι ή Φατιμά, έφτασε στην όχθη τὸ ποταμού, άκριδώς στο μέρος όπου είχε ρίξει την 'Αζίνα.

Τὸ ήλιοβασίλεμα είχε βάρει πάλι κόκκινα τὰ νερά... Κι' ή Φατιμά έπεσε μέσα στον αίματοβαμμένο ποταμό, βγάζοντας μιὰ φοβερή κραυγή.

'Ήταν βαθύ τὸ μέρος εκείνου τὸ ποταμού και τὸ ρέμα πολύ όρμητικό.

'Η Φατιμά πάλαψε για λίγο, μιὰ βυθίστηκε έξαφνα και δεν ξαναφάνηκε πια στην επιφάνεια τὸν νερόν. 'Αλλά πριν εξαφανιστεί για πάντα μέσα στα πορφυρά νερά, πρόφτασε κι' άκουσε τη Σορίρα που φώναζε:

—Μητέρα μου, σ' έκδικήθηκα!... Την έπνιξα όπως σ' έπνιξε!...

Η Σορίρα άκουσε τὰ λόγια της κι' έφριξε.

Τρέχοντας έτσι ή Φατιμά, έφτασε στην όχθη τὸ ποταμού, άκριδώς στο μέρος όπου είχε ρίξει την 'Αζίνα.

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΩΡΑΙΑ

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(ΤΟΥ R. MOLETI)

Κάποτε ένας άφέντης πολύ πλούσιος αγάπησε μιὰ χαριτωμένη γάτα κι' αποφάσισε να την κάνει γυναικα του.

Την πήγε στην καλύτερη μοδίστρα της χώρας και την έντυσε με άφάνταστο λούσο. Της αγόρασε διαμάντια, μπριλάντια, μαργαριτάρια και της έβαλε ξανθά μαλλιά στο κεφάλι, με όμορφες κορδέλλες.

'Ετσι ή γατίτσα, που την έλεγαν Νινί, γίνθηκε άγνώριστη.

Και τί τρόπους που είχε! Μὲ πόση χάρι πρόσφερε τὸ πόδι της τὸ βελονδοντιμένο στους φίλους τὸ σπιτιὸ για φίλημα!

Και πόσο μελωδική ήταν ή φωνή της! Τί ώραία που τὸίλεγε τὸ νιάου-νιάου!

'Ενα βράδυ, που γινόταν στὸ σπίτι χορός, ή Νινί διαζώθηκε και τὸς έσκαλόωσε όλους με τὸ φέρεμά της.

Μὰ τί συνέβη ξαφνικά; Γιατί φεύγει ή Νινί; Γιατί τρέχει μακριά από τὸς προσκαλεσμένους; Που πήγε και χάθηκε έτσι με μιάς;

Τὰ μαλλιά της έπεσαν, ή κορδελλίτσες σφραήθηκαν καταγής, τὰ διαμάντια χάθηκαν... Μὰ τί, τρελλάθηκε ή Νινί;

'Όχι...

Είδε μονάχα ένα ποικιλικό κι' άμέσως άφρησε τὸς χορευτές, τις κυρίες, την κοινότητα για να τρέξει πίσω από τὸν βορμωρό της έχθρο...

Μάθετε λοιπόν πὸς κανενὸς τὸ φυσικό δεν αλλάζει ποτέ...

'Όποια γεννήθηκε γάτα, θα πεθάνει γάτα!...

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΙ-Ι)

'Ενας άνθρωπος, άρκετά νέος, δεν έμενε εύχαριστημένος απ' την τύχη του και παραπονιόταν διαρκώς και γκρίνιαζε:

—'Ο Πανάγαθος, έλεγε, χαρίζει τόσα πλούτη στους άλλους και σε μένα δεν δίνει τίποτε...

—Μά είσαι, αλήθεια, τόσο φτωχός όσο τὸ φαντάζεσαι; τὸν ρώτησε ένας γέρος που τὸν άκουσε. Δεν σουδωσε ο Θεός νειότη και υγεία;

—Δεν λέω όχι. Μπορώ μάλιστα να πὸς πὸς λίγοι έχουν τη δύναμη και τη λεβεντιά μου.

'Ο γέρος πήρε τὸ δεξιό χέρι τὸν νέον και τὸς ελεγε:

—Θὰ δεχόσουν να σου κόψουν αυτό τὸ χέρι, αν σε αποζημιώσαν με δέκα χιλιάδες ρούβλια;

—'Όχι, ποτέ!

—Τὸ άριστό;

—Ούτε αυτό!

—Θὰ αποφάσιζες να σου πάρουν τὸ φῶς τὸν ματιὸν σου, αν σου διναν άλλα τόσα χοήματα;

—'Ο Θεός να φυλάξει από τέτοιο κακό! Δεν θάλλαξα ούτε τὸ ένα μάτι, έστω κι' αν μου τάζανε τὸν μεγαλειότερο θησαυρό τὸν κόσμον...

—Βλέπεις λοιπόν τὴ πλούτη σουδωσε ο Θεός; φώναζε ο γέρος. Κι' ύστερα κάθεσαι και παραπονιέσαι για τη φτώχεια σου...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ Τ' ΑΗΔΟΝΙΟΥ

(ΤΟΥ R. MOLETI)

Είπε νύχτα...

Πέρασαν δύο ώρες και τ' αηδόνι τραγουδεί ακόμα στὸν άνοιχτό κάμπο... Ποιὸς άκουσε τὸ τραγούδι του;

Κανένας...

Τὸ πουλί πετάει και φεύγει. Τί απόμεινε από τὸ τραγούδι του;

Τίποτα...

Κανένας δεν τὸ περιμάζεψε, κανένας δεν θὰ τὸ τυπώσει σε βιβλίο, κανείς δεν ξέρει ούτε τ' όνομα τὸ χαριτωμένον αὐτοῦ τραγουδιστή.

—Πόση ποιήσι χαμένη! θὰ πὸν δοσι σιγηθίσουν να τραγουδοῦν για τὸς άλλους, από ματαιοδοξία και επίδειξι, όχι από εμπνευσι και ανάγκη, να σκορπίσουν την ψυχὴ τὸς μέσα στὸ σύνταπ.

Εγὼ όμως δεν σε λυποῦμαι, ο μικρὸ άγνωστε καλλιτέχνη, χαριτωμένο αηδόνι... Εγὼ, αν θες να σου πὸς την αλήθεια, σε ζηλεύω!

Θέλω πὸς κι' εὐν να ψάλλω τὰ τραγούδια μου μονάχα για μένα, μέσα στα δάση, στ' άκρογιάλι, στὸ βουνό, μονάχα για τὸν εαυτό μου, χωρίς να τ' άκούη καμμιὰ ψυχὴ...

'Όταν άποτελειώνεις τὸ τραγούδι σου, πετάς από τὸ δέντρο όπου κάθισες μιὰ ώρα, χωρίς να σε νοιάξη αν σ' άκουσαν ή όχι τ' άλλα πουλιά.

Κι' εγὼ παρόμοια επιθυμῶ να βρω όχι στην εύχαρίστησι τῶν άλλων, αλλά σε μένα τὸν ίδιο την άμοιδή για τὸ τραγούδι μου, που εἶπε ή ίδια μου ή ζωή...

Η ΛΑΓΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

- 'Όποιος δεν έχει μέλι στὸ τσουνάλι, ας τὸ έχει στὸ στόμα του.
- 'Όποιος θέλει μονιάρη χωρίς ελαττώματα, ας περπατάει πεζός.
- 'Ο φιλάργυρος δίνει περισσότερα από τὸν απένταρο.
- 'Η ρούφα ή φύσα. Τὰ δύο μαζί δεν γίνονται.
- 'Όποιος θέλει να σκοτώσει τὸν σκύλο του, τὸν λέει λυσσασμένο.
- Θέλεις να μάθης πόσο αξίζει ένα τάλληρο; Ζήτησέ το δανεικό.
- Καιμιὰ πεζοπορία δεν εἶνε κουραστική, εκτός από κείνη που οδηγεί στην κρεμάλα.
- 'Όταν έρχεται ή δόξα, χάνεται τὸ μνημονικό.
- 'Όποιος έχει γυάλινο κεφάλι, ας προσέχει να μην τὸ χτυπά στις πέτρες.
- 'Αμα κάθεται στη θέσι σου, κανένας δεν σε σηκώνει.
- 'Όποιος σφουγγίζει τὸ παιδί μου, με φιλεί στὸ πρόσωπο.
- 'Ο πλούσιος που παρακαλεί τὸν Θεό, κάτι κακό έχει στὸ νοῦ του.
- Σε όποιον δεν δίνει ο Θεός παιδιά, δίνει ο Διάβολος άνήρμα.
- Μονάχα δύο πράγματα δεν μποροῦμε να κυττάσουμε κατάματα, τὸν ήλιο και τὸν θάνατο.
- 'Ο μωρός που σωπαίνει, φαίνεται σοφός.
- Νὰ μη χρωστάς σε πλούσιο και να μη δανείζης σε φτωχό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ